

ABSOLVIRE

CUVINTE ÎNSOȚITOARE LA ABSOLVIREA PROMOȚIEI 2021-2025

Preot lect. univ. dr. MARIUS FLORESCU

În curgerea ireversibilă a timpului, omului nu-i rămâne decât să constate mereu și mereu că timpul trece repede și că orice clipă care a trecut, a trecut pentru totdeauna. Amintindu-l pe filosoful Emil Cioran, acesta spunea undeva în *Căderea în timp*: „Zadarnic încerc să mă agăț de clipe. Clipele fug de mine”. Remarca ne aduce aminte de un cuvânt mai de demult al Sfântului Apostol Pavel care zice: „Răscumpărați vremea căci zilele rele sunt” (Efeseni 5, 16).

În „zgomotul” produs de trecerea rapidă a timpului și a vieții, omului duhovnicesc i se recomandă să se oprească pentru o clipă, să se liniștească și să mediteze la sensul vieții sale, la realizările și nerealizările de până atunci și să își chivernisească bine și cu discernământ cealaltă vreme a vieții.

Ne aflăm într-un astfel de moment, în care, dincolo de caracterul său festiv, răzbate necesitatea de a medita la progresul nostru academic și duhovnicesc.

Acum patru ani, ÎPS Părinte Mitropolit Ioan ne pune la suflet, exact în acest loc aplecarea spre paginile *Ceaslovului*, în completarea studiilor teologice ale bobocilor studenți din anul I, înțelegând prin aceasta încă odată că nu se poate face Teologie fără cunoșterea sau experimentarea lui Dumnezeu prin rugăciune.

Aplecarea spre rugăciune a fost, cred, inspirată de toate experiențele didactice și de cult – practice ale actualilor absolvenți.

Cursul festiv de astăzi este inspirat dintr-un cuvânt al Mântuitorului care zice: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15, 16).

Chiar dacă poate nu odată ați simțit „inutilitatea” studierii Teologiei sau poate chiar continuarea ei, să fiți convinși că ați fost chemați la aceasta de însuși Domnul Hristos. Răspunzând pozitiv acestei chemări, nu numai că ați arătat ascultare și temere de glasul lui Dumnezeu, dar v-ați și „înrolat” într-o misiune nobilă și sfântă, care de acum înainte va deveni un imperativ.

Se aseamănă acest fapt cu perioada de instrucție a unui militar, pentru care adevărata chemare sau luptă se arată abia după aceea.

Dumneavoastră tocmai încheiați perioada de instrucție. Urmează intrarea efectivă - mai cu seamă după depunerea jurământului - în lupta duhovnicească. Sunteți chemați să fiți „lumină a lumii” și „sare a pământului” (Matei 5, 13-14), „martori și mărturisitori ai Învierii”, „fii ai zilei și ai luminii” (I Tesaloniceni 5, 5), împlinind astfel misiunea la care ați fost chemați și de la care sperăm că nu veți abate, indiferent pe ce treaptă a slujirii vă veți afla în Biserica lui Hristos.

Așadar, calea o cunoașteți, armele potrivite le aveți. Rămâne să vă mai întrarmați cu curaj și determinare, pentru a intra în câmpul de bătaie care vă stă înaintea. Spre deosebire de femeia lui Lot și de soldatul roman din iezerul Sevastiei, care s-au uitat înapoi, dumneavoastră trebuie să aveți mereu ochii inimii ațintiți spre Domnul Iisus Hristos (cf. Evrei 12, 2), Care dă tuturor celor ce biruiesc „cununa nemuritoare a dreptei răsplătiri”.

Am putea reda ca o paralelă, legătura dintre războiul lumesc și lupta cea duhovnicească pentru propovăduirea Evangheliei:

- în război avem un dușman văzut, pe când aici avem unul nevăzut, pe care rugăciunea domnească îl numește „cel viclean” (Matei 6, 13);
- în război avem spadă, coif, armură, pe când aici avem Sfintele Taine și harul Sfântului Duh împărtășit prin ele: „Sfântul Duh este Cel ce pe toate cele neputincioase le vindecă și pe cele ce lipsă le împlinește”;
- comandanții armatei civile sunt aici clerul Bisericii și duhovnicul fiecăruia în parte;
- lupta cea bună nu constă în cucerirea de popoare și teritorii, ci în biruința Crucii în lumea secularizată.

Câmpul misionar din lumea de azi este mai larg decât este câmpul de bătaie al soldaților și luptătorilor de orice fel. Aceia se rezumă la un teritoriu bine delimitat, pe când misionarul creștin se raportează la toată lumea. Nu există comunitate creștină unde să nu fie nevoie de o reafirmare a credinței, de o implicare activă în diferitele componente ale vieții Bisericii de azi și de viitor.

De aceea, personal și comunitar trebuie să contribuim la biruința binelui, adevărului și frumosului, ca daruri veșnice primite de la Cel de Sus și să pregătim instaurarea Împărăției lui Dumnezeu, care va fi la sfârșitul veacurilor.

La final, un cuvânt rostit de Domnul Iisus Hristos într-un moment de mare intensitate duhovnicească și care este și pentru fiecare student absolvent în parte: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea”! (Ioan 16, 33).

MIHAI-LUCIAN COȘNETE

Hristos a Înviat!

”Ce carte, Doamne, și ce învățăminte minunate în ea! Ce scriere înțeleaptă este Sfânta Scriptură, ce minunăție și câtă putere îi poate dăruia omului. Parcă ar fi un adevărat monument închinat omului și firii omenești ce sălășluiește în univers, pe care sunt incrustate și prezentate în detaliu și pentru totdeauna toate cele petrecute de la creația Lui pe pământ. Și câte alte taine dezlegate și deschise înțelegerii noastre.”

Feodor M. Dostoievski

Astăzi, cu inimile pline de recunoștință și emoție, ne aflăm la ceas de încununare a celor patru ani de studiu, formare și căutare duhovnicească, în cadrul binecuvântatei noastre Facultăți de Teologie Ortodoxă.

Pentru unii, poate părea sfârșitul unui drum. Pentru noi, însă, este începutul unei misiuni. Ani la rând am fost călăuziți de luminători ai credinței și ai științei teologice - părinții noștri profesori - care ne-au purtat cu răbdare, exigență și dragoste prin înțelesurile adânci ale Scripturii, ale Dogmaticii, ale istoriei Bisericii și ale slujirii liturgice.

Un gând de recunoștință deosebit se cuvine tutorelui nostru de an, Părintelui Profesor Marius Florescu, care ne-a fost, în acești patru ani, nu doar îndrumător academic, ci și sprijin moral și părinte duhovnicesc. Ne-a întâmpinat cu răbdare, cuvânt bun și sfat înțelept la fiecare pas, încurajându-ne să pășim cu demnitate și conștiință în formarea noastră teologică. Vă mulțumim, Părinte Profesor, pentru implicarea statornică, pentru blândețea cu care ne-ați ghidat și pentru încrederea acordată nouă!

Vă mulțumim, preacucernici părinți profesori, pentru că ne-ați fost nu doar dascăli, ci și modele de viețuire în Hristos. Ne-ați învățat nu doar să cunoaștem, ci mai ales să trăim și să mărturisim credința ortodoxă.

Dragi colegi, am împărțit împreună bucurii, examene, sesiuni, rugăciuni comune, drumeții și nopți de frământare. Ne-am format nu doar ca teologi, ci ca prieteni, frați, o comunitate unită de același ideal - slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui. Când ne vom răspândi fiecare pe drumul nostru, să nu uităm nici chipurile, nici vorbele, nici râvna cu care am pășit împreună în acest drum sfânt.

Astăzi, încheiem un capitol. Dar vocația noastră nu se oprește aici. Chemarea pe care am primit-o - fie spre preoție, învățământ, misiune socială sau orice altă lucrare - este una care ne obligă la responsabilitate, la sfințenie a vieții și la sinceritate în slujire.

Să mergem înainte cu încredere, cu rugăciune și cu nădejde, purtând în inimă cuvântul Mântuitorului: „*Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți.*” (Ioan 15,16)

Închei cu recunoștință față de Dumnezeu, care ne-a fost sprijin și lumină în toți acești ani. Fie ca El să ne însoțească și de acum înainte, iar noi să-I rămânem slujitori credincioși.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Amin!!

BENIAMIN A. DOCTOR

„Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit” (II Tim. 4, 7). Aceste cuvinte ale Sfântului Apostol Pavel rezonază astăzi cu o putere deosebită în inimile noastre. Astăzi, cu emoție și profund respect, mă aflu înaintea dumneavoastră pentru a primi, în numele generației noastre – a studenților anului III, cheia simbolică a Facultății de Teologie Ortodoxă. Este un gest plin de semnificație, care marchează nu doar o predare de ștafetă, ci și o asumare a unei responsabilități.

Dragi colegi ai anului IV, pentru voi, acest moment reprezintă încununarea unei perioade de trudă, jertfă și formare. Ați încheiat o etapă esențială din viața voastră – o călătorie a cunoașterii și a credinței. Prin tot ceea ce ați trăit aici, ați lăsat în urmă un model, un exemplu pe care și noi, cei mai tineri, îl privim cu admirație și cu dorința de a-l urma.

Primirea acestei chei simbolice este pentru noi o chemare la responsabilitate. Nu este doar o onoare, ci o promisiune: aceea că vom continua cu seriozitate, cu credință și cu dragoste lucrarea începută înaintea noastră. Ne angajăm să păstrăm valorile învățate, să ne formăm cu aceeași râvnă și să devenim, la rândul nostru, vrednici fii ai Bisericii și slujitori ai adevărului.

Dragi colegi, ne despărțim acum de un cadru care ne-a fost casă, dar purtăm cu noi amintirile, prietenii, nopțile de studiu, rugăciunile împărtășite și visele ce ne-au însoțit. Fiecare dintre noi pășește acum spre slujiri și responsabilități diferite, dar toți mergem cu aceeași nădejde: că vom păstra ceea ce am primit și vom rodi pentru Biserică și pentru lume.

În încheiere, revin la cuvintele Apostolului Pavel: „credința am păzit”. Să păstrăm această credință curată și lucrătoare în toată viața noastră. Să fim mărturisitori ai adevărului, lumină în întuneric și punți de legătură între oameni și Dumnezeu.

În numele colegilor mei, vă dorim drum binecuvântat, slujiri rodnice și statornicie în credință.